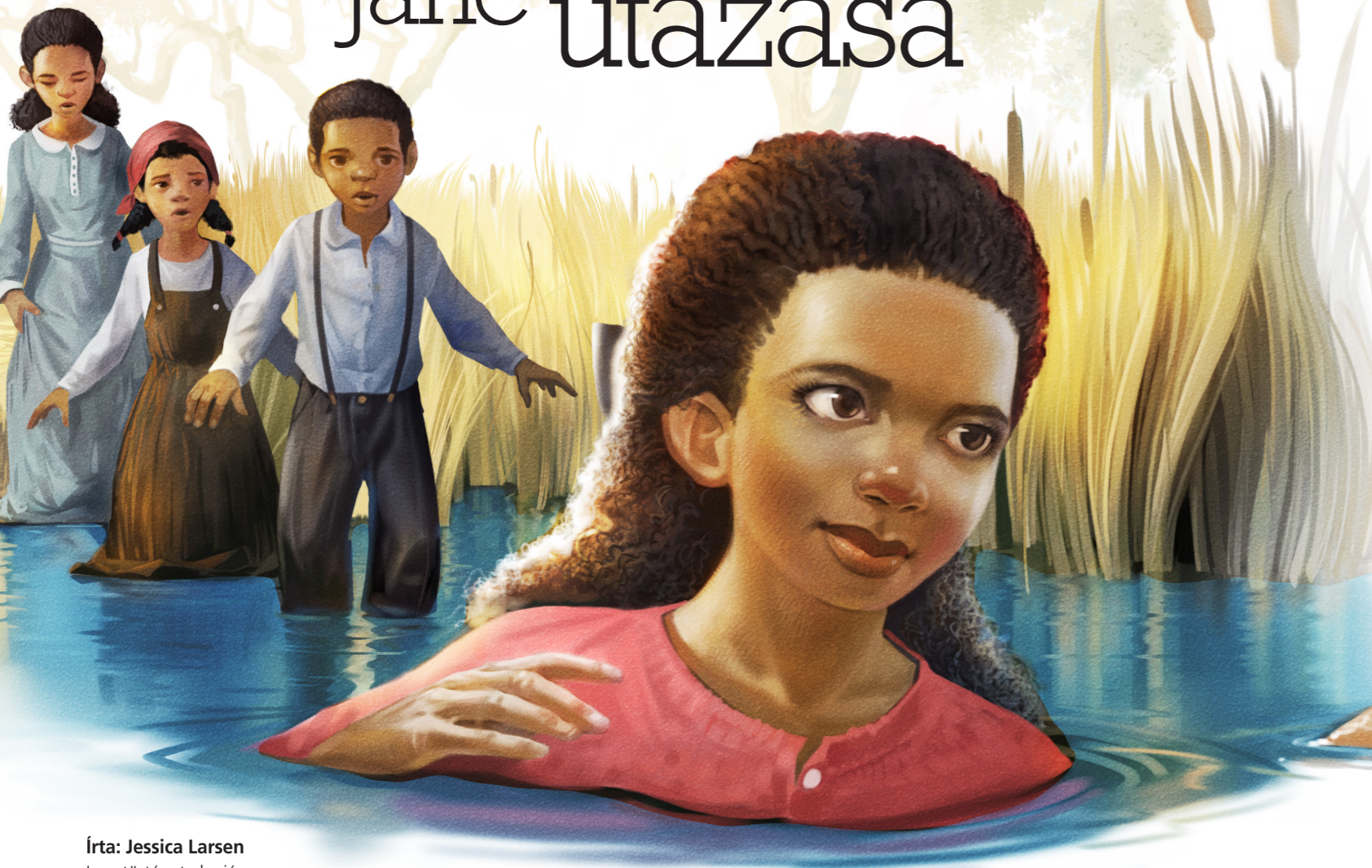

Jane utazása

Írta: Jessica Larsen
Igaz történet alapján

Amerikai Egyesült Államok, New York állam, 1843

Jane Manning figyelte, ahogy a hajó kifut a kikötőből az Erie-tóra. Úgy érezte, mintha azzal együtt az álmai is elúsztak volna.

Csupán egy éve csatlakozott Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához, és úgy döntött, hogy a többi szenttel együtt Nauvooba költözik. Édesanyjával és hét másik családtagjukkal hajóztak le az Erie-csatornán Buffalóig. Itt viszont nem engedték hajóra szállni őket a bőrszínük miatt.

„Most mit tegyünk?” – kérdezte halkán az öccse, Isaac.

A kérdés megválaszolatlanul lógott a fagyos levegőben. Nauvooig még majd' 1300 kilométer volt hátra. Feladhatják és hazamehetnek, vagy megpróbálhatnak később elutazni...

De Jane nem bírta tovább várni! Tudta, hogy a Mormon

könyve igaz. Isten újra szólt a prófétáin keresztül. Muszáj volt eljutnia Nauvooba a családjával!

Jane elszántan kihúzta magát, és nyugat felé nézett: „Gyalogolni fogunk.”

És így is tettek. Addig gyalogoltak, míg teljesen szétaposták a cipőjüket. Addig gyalogoltak, hogy a lábuk felrepedt és vérzett, és gyógyulásért kellett imádkozniuk. Néha a szabadban kellett aludniuk, amikor olyan tömegben hullott a zúzmara, hogy havazásnak tűnt. Voltak, akik szökött rabszolgáknak nézték és börtönnel fenyegették őket. Nem tudták, hogy Manningék szabad jogállású fekete család. Ők pedig csak mentek, és himnuszokat énekeltek, hogy teljen az idő.

Már Nauvoó közelében jártak, amikor egy folyóhoz értek.

„Nincs híd” – mondta Isaac.

Jane bólintott. „Akkor át kell gázolnunk rajta.” Ahogy belelépett a folyóba, bokáig ért a víz. Lassan araszolva haladt előre benne. A víz a térde, majd a dereka körül örvénylett. Mire elérte a folyó közepét, a víz már a nyakáig ért! Szerencsére ennél mélyebb nem lett, így Manningék mind biztonságban át tudtak kelni.

Végre megérkeztek Nauvooba. A völgyet övező egyik dombon Jane megpillantotta a Nauvoó templom gyönyörű mészkő falait. Bár a templom még nem készült el, így is elállt tőle a lélegzete. Valaki útbaigazította őket ahhoz a házhoz, ahol Joseph próféta lakott.

Egy magas, sötét hajú asszony állt az ajtóban, aki így szólt hozzájuk: „Jöjjenek, kerüljenek beljebb! Emma Smith vagyok.”

Az ezt követő néhány perc egybefolyt. Jane megismerkedett a Prófétával, aki székeket állított fel a szobában az egész Manning család számára. Jane hálásan süppedt a székébe, és hallgatta, ahogy Joseph bemutatja őket a jelenlévőknek, köztük a barátjának, Dr. Bernhiselnek. Ezután Joseph Jane-hez fordult, és azt kérdezte: „Te voltál ennek a kis csoportnak a feje, nemde?”

„Igen, uram!” – felelte Jane.

Joseph elmosolyodott. „Áldjon meg az Isten! Most pedig szeretnék hallani az utazásokról.”

Jane mesélt a kisebesedett lábukról, a hóban alvásról és a folyón történő átkelésről. Mindenki csendben hallgatta. „De nem volt szörnyűséges – zárta a mondanóját. – Mentünk az utunkon örvendezve, himnuszokat énekelve, és hálát adva Istennek az irántunk való végtelen jószágáért és kegyelméért, ahogy megáldott bennünket, védelmezett bennünket, és

gyógyította a lábunkat.”

Ekkor pillanatnyi csend következett. „Mit szólna hozzá, doktor? – kérdezte végül Joseph a férfi térdére csapva. – Mi ez, ha nem hit?”

„Ha én lettem volna, félek, meghátráltam volna, visszafordulva az otthonom felé!” – vallotta be Dr. Bernhisel.

Joseph bólintott, majd visszafordult Jane és az ő családja felé: „Áldjon meg az Isten. Barátok közt vagytok.” ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Texasban él.

